

Arrest

nr. 228 052 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Op 27 juli 2007 dient verzoeker een eerste aanvraag tot vestiging in als zoon van mevrouw B. Y., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 2 januari 2008 werd deze aanvraag geweigerd.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 12.063 van 29.05.2008

Verzoeker diende op 10 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 juni 2011 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 8 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 21.03.2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 129.753 van 9 september 2014.

Op 26 juni 2013 wordt verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten, samen met een inreisverbod van vijf jaar (13sexies).

Op 18.09.2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 30.01.2014 zonder voorwerp verklaard.

Op 2 oktober 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als zoon van mevrouw B. Y., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 22.01.2014 wordt deze aanvraag geweigerd door de burgemeester van Gent door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 129.752 van 19 september 2014.

Op 12.05.2015 dient verzoeker voor een derde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van zoon van mevrouw B. Y., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 04.11.2015 liet de gemachtigde bij schrijven weten dat door verzoeker geen tot verblijf met het oog op gezinshereniging kon worden ingediend, daar hij onder inreisverbod. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 216.386 van 05.02.2019.

Op 18.12.2018 dient verzoeker voor de vierde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van zoon van mevrouw B. Y., die de Belgische nationaliteit bezit."

Dit feitenrelaas is correct.

Op 17 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, als antwoord op de aanvragen van 12 mei 2015 en 18 december 2018.

Dit is de bestreden beslissing, die stelt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/05/2015 en op 18/12/2018 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: 06.06.1972

Geboorteplaats: O.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde B. Y. (RR ...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen

... Artikel 40bis §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn ...

Betrokken had reeds op 12/05/2015 een aanvraag ingediend, maar deze werd niet-in overweging genomen op 04/11/2015. De RVV vernietigde in zijn arrest 216 386 van 05/02/2019 deze niet-in overwegingname.

Onderhavige beslissing heeft dus ook betrekking op de vorige aanvraag.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Bij een schrijven van advocaat Vrijens dd. 14/02/2019 wordt een nieuw attest van onvermogen voorgelegd, nl. Attestation de non-imposition a la TH-TSC N° 10617/2019' dd. 19.02.2019 uitgaande van de regionale autoriteiten te Oujda in Marokko met betrekking tot het niet hebben betaald van gemeentelijke belastingen op woonst op naam van betrokkene. Gezien dit attest werd opgesteld op verklaring van eer van betrokkene kan dit niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen, gezien het gesolliciteerd karakter ervan met kan worden uitgesloten bij gebrek aan een objectief verifieerbaar stavingsdocument.

Bij de vorige aanvraag van 12/05/2015 werd eveneens een dergelijk document voorgelegd afgeleverd op 16/04/2015 dewelke om dezelfde reden als hierboven niet kan worden aanvaard.

Er werd echter ook niet aangetoond dat betrokkene aangewezen was op de financiële/materiele ondersteuning van zijn Belgische moeder van in het land van herkomst en vóór de aanvraag gezinshereniging.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel."

Het eerste middel licht toe:

"Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn naaste familieleden wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn naaste familie) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.1.2. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en aldus geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM omvat de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 22 van de Grondwet bevat eenzelfde bescherming.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In dit geval is het familieleven van de verzoekende partij een samenwoning met haar moeder terwijl de verzoekende partij meerderjarig is.

De Raad van State wijst in zijn arrest met nr. 231.772 van 26 juni 2015 erop dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een burger van de Unie gekoppeld is aan voorwaarden onder meer, in dit geval, artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verder wordt aangetoond dat de gemachtigde deze bepaling correct toepaste. Aldus werd een belangenafweging gemaakt.

De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van verzoeker niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoekende partij toont dergelijke bijzondere afhankelijkheid niet aan, ook niet in het middel. Artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen (RvS 13 december 2000, nr. 91.613). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dit is niet het geval.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"de art. 40bis en 62 Vw.. van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht."

Het tweede middel licht toe:

"2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag verblijfskaart wordt geweigerd gezien verzoeker niet bewezen heeft dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat verzoeker echter door het neerleggen van talrijke bewijsstukken heeft aangetoond dat hij wel degelijk in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en nog steeds ten laste van de referentiepersoon is in België .

Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde stukken waaruit blijkt dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

2.2

Dat verzoekers eerste aanvraag reeds dateert van 12 mei 2015 (pas bij arrest van 5.02.2019 werd de beslissing van verweerder tot niet-inoverwegingname van verzoekers aanvraag vernietigd !).

Ondertussen verbleef hij ononderbroken bij zijn moeder in België en was hij verder ten haren laste.

Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom met hun gezamenlijk verblijf en het feit dat verzoeker gedurende jaren in België ten laste was van zijn moeder (gezien pas op 5.02.2019 een arrest werd gewezen door de RvV aangaande het door hem ingediende

beroep tegen de onterechte beslissing van verweerder dd. 4.11.2015) geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht nu verweerder geenszins met alle elementen heeft rekening gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat immers rekening dient te worden gehouden dat verzoeker in het land van herkomst en voorafgaand aan zijn aanvragen aangewezen was op de financiële/materiele ondersteuning van zijn moeder.

2.3

Dat verzoeker ter staving van zijn "ten laste zijn" in het land van herkomst een document, met name een "attestation de non-imposition à la la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n°10617/2019", heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij geen belastingen betaald.

Verweerder weigert met dit attest rekening te houden omdat hij dit bewijsstuk beschouwt als een verklaring op eer gezien deze op basis van verzoekers verklaringen werd opgemaakt.

Verweerders weigering om dit attest niet te weerhouden als afdoend bewijs van onvermogen van verzoeker is echter volkomen onterecht.

Immers op de website van de Marokkaanse autoriteiten, meer bepaald, Service-Public.ma3, blijkt dat om voormeld attesten te kunnen ontvangen, deze "verklaring op eer" net noodzakelijk is (cf. stuk 2) :

(...)

Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met dit bewijsstuk, waaruit blijkt dat verzoeker geen belastingen betaalt, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

2.4

Dat derhalve verweerder geenszins op een afdoende manier in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom de door verzoekers neergelegde overtuigingsstukken niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoeker onvermogen is en voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de art. 40ter en 62 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Dat er derhalve sprake is van manifeste beoordelingsfout."

2.2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar artikel 40ter, § 2, eerste lid en 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn in het herkomstland en niet bewees dat zij in Marokko aangewezen was op de financiële of materiële ondersteuning. Zij legt wat dit element betreft enkel een attest van onvermogen neer, geruggesteund door een verklaring op eer. Er blijkt niet dat de verzoekende partij geen onroerend goed bezit of geen inkomsten wist te verwerven in het herkomstland.

Dit is afdoende.

Verder beantwoordt de bestreden beslissing de voorgelegde stukken. De verzoekende partij toont evenmin aan met welk voorgelegd stuk geen rekening zou gehouden zijn.

Het onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit deze bepaling volgt dat de verzoekende partij ertoe gehouden is te bewijzen ten laste te zijn van haar moeder.

De verzoekende partij suggereert dat zij jaren bij haar moeder in België verbleef en ten laste was tijdens haar Belgisch verblijf. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing dit niet ontkent. De bestreden beslissing stelt dat een tenlasteneming van de verzoekende partij door de referentiepersoon, haar moeder, niet is aangetoond.

De verzoekende partij stelt dat het “*attestation de non-imposition à la taxe*”, nr. 10617/2019 genoegzaam aantoonst dat zij geen belastingen betaalt. De verwerende partij houdt voor, uit de lezing van het stuk, zoals voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing, dat blijkt dat het stuk is opgesteld naar aanleiding van een verklaring op eer. De bestreden beslissing stelt dit correct.

De verzoekende partij beweert thans voor het eerst in het verzoekschrift dat ook andere documenten aan de Marokkaanse overheden moeten voorgelegd worden om een dergelijk attest te verkrijgen. De verwijzing naar de website in het middel is een gegeven dat niet aan de verwerende partij werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten haar beoordeling te hebben verricht enkel op basis van de attesten (in het administratief dossier is er ook een soortgelijk attest van 2015) die voorlagen. De interpretatie op basis hiervan is correct.

Daargelaten de juistheid van de bewering, terug te vinden op de door verzoekende partij geciteerde website en haar stuk 2, heeft de verzoekende partij dit niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien werden twee attesten voorgelegd, waarvan één is opgesteld op 17 april 2015 en het andere is opgesteld op 19 februari 2019. Nergens uit deze attesten blijkt of deze betrekking hebben op een periode dat de verzoekende partij nog in haar herkomstland verbleef. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij al in 2013 in België verblijft. De bestreden beslissing besluit terecht dat het onvermogen van de verzoekende partij voor de komst naar het gastland, België, niet afdoende werd bewezen.

Verder weerlegt de verzoekende partij niet het determinerende motief van de bestreden beslissing dat stelt dat voor de komst naar België geen bewijs werd overgelegd van een bestaande afhankelijkheidsrelatie van de verzoekende partij naar de referentiepersoon toe. Er werd inderdaad niet aangetoond dat de verzoekende partij financieel of materieel ten laste was van haar moeder. De verzoekende partij suggereert het tegendeel, maar toont dit niet aan.

Artikel 40bis, zoals hoger omschreven, en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt immers:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
(...)”*

Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan.

Er kan geen manifeste beoordelingsfout vastgesteld worden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Voor het overige houdt de verzoekende partij in dit middel niet concreet voor met welk stuk geen rekening is gehouden zodat evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden vastgesteld. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De verzoekende partij toont niet aan dat geen correcte feitenvinding op basis van de overgelegde stukken voor het nemen van de bestreden beslissing werd gedaan.

Het tweede middel is in al haar onderdelen ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging”

Het derde middel luidt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.”

2.3.2. De verzoekende partij voert de schending van de hoorplicht aan. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak omdat deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, *“De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Dus kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien heeft de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om haar aanvraag aan te vullen en alle relevante informatie bij te brengen. Het staat de verzoekende partij vrij een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij over stavingstukken beschikt.

Artikel 41 van het Handvest bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87). De Raad merkt opnieuw op dat het de verzoekende partij vrijstond haar aanvraag te ondersteunen met overtuigende stukken.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen overtuigen positief in te gaan op de aanvraag. Dergelijke argumenten ontbreken in het verzoekschrift.

De Raad wijst er tenslotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar de richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt verder duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de hoorplicht, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar socio-economische situatie, met name de aard en hechtheid van de gezinsband met de referentiepersoon, de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij hierop werd gewezen in het arrest nr. 129 752 van de Raad, uitgesproken op 19 september 2014, dat overigens kracht van gewijsde heeft.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN